

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: P. K.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Ladislavem Ejemem, advokátem se sídlem v České Lípě, ul. Eliášova č. p. 998, PSČ 470 01, proti **žalovanému: K r a j s k é m u ú ř a d u Ú s t e c k é h o k r a j e, Odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, PSČ 400 02, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2016, č. j. 41/DS/2016, JID: 4766/2016/KUUK/Bal,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 8. 1. 2016, č. j. 41/DS/2016, JID: 4766/2016/KUUK/Bal, jímž bylo jako zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rumburk, Odboru civilně a dopravně správního a živnostenského úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 7. 2015, č. j. ODS/12081 15/1890 2015/jrb 102 13, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích ve znění účinném do 19. 2. 2016 (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s nímž mu byla podle ust. § 125c odst. 4 písm. d) a odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5.000,-Kč a stanoven zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců, spolu s povinností správnímu orgánu I. stupně nahradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč. Současně žalobce požadoval, aby

soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení. Přestupkového jednání se měl žalobce dopustit tím, že dne 25. 3. 2015 ve 14:04 hodin v obci Krásná Lípa, na křižovatce silnic II/263 a II/265, ve směru od ul. Kyjovská do ul. Masarykova, jako řidič motorového vozidla tov. zn. MAN, r.z. „X“, předjel vozidlo, které zpomalilo na hranici křižovatky z důvodu vyzvačené povinnosti dát přednost v jízdě vozidlům jedoucím po hlavní silnici II/263, tedy předjížděl v místě, kde to bylo zakázáno obecnou a místní úpravou provozu na pozemních komunikacích a dopravní značkou č. V 1a „podélná čára souvislá“.

V žalobě žalobce konstatoval námitky svého odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí správního orgánu, konkrétně, že správní orgán I. stupně vůbec neakceptoval jím předloženou omluvu z ústního jednání nařízeného na den 13. 7. 2015, k němuž též přiložil lékařskou zprávu prokazující jeho zdravotní stav, a to z důvodu, že tato omluva byla sepsána šest dní přede dnem, v němž navštívil lékaře, který mu lékařskou zprávu vydal. K tomu uvedl, že pouze došlo k zřejmé chybě v psaní, když v omluvě nesprávně uvedl datum 2. 7. 2015. Ve svém odvolání dále namítal, že správní orgán I. stupně porušil jeho právo na obhajobu, když z důvodu zmíněné neakceptace omluvy z ústního jednání došlo k projednání přestupku v jeho nepřítomnosti a on se nemohl vyjádřit ke všem provedeným důkazům, jak to má na mysli čl. 38 Listiny základních práv a svobod. Správnímu orgánu dle přesvědčení žalobce nepřísluší hodnocení jeho zdravotního stavu a není rozhodné, že ve dnech 17. 6. 2015, 19. 6. 2015, 24. 6. 2015 a 10. 7. 2015 byl v zaměstnání, a to ani, pokud ve dnech 18. 6. 2015 a 13. 7. 2016 čerpal řádnou dovolenou.

Dále žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný jej zkrátil na jeho právech tím, že neprovedl jím navrhovaný důkaz výsledkem svědka F. P., který se měl dle žalobce dopustit přestupku, z něž byl uznán vinným žalobce. Žalovaný vůbec neakceptoval tuto jeho obhajobu, s tím, že uvedl, že šlo o nepravdivé a účelové tvrzení žalobce o tom, kdo vozidlo předmětného dne řídil, a konstatoval, že žalobcem uvedená adresa F. P. neexistuje. V této souvislosti žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115.

Vedle toho žalobce namítal, že nelze při hodnocení důkazů vycházet pouze z úředních záznamů bez výsledku příslušných osob v těchto úředních záznamech uvedených. Videozáznam s přestupkem není důkazem o tom, že jej spáchal žalobce, když na tomto záznamu není žalobce zaznamenán, o tom, že žalobce tento přestupek spáchal, nemůže svědčit ani záznam o provozu tohoto vozidla. Z ničeho dle jeho slov nevyplývá, že by videozáznam nenesl stopy manipulace, jak dovodil odvolací správní orgán. Uvedený videozáznam nelze dle žalobce použít jako důkaz bez výsledku osoby, která jej pořídila. Správní orgány obou stupňů hodnotily podklady pro rozhodnutí neobjektivně, nesprávně a nedaly mu možnost řádné obhajoby. Žalobce proto shledává postup správních orgánů jako podstatně porušující ustanovení o řízení před správními orgány s následným vydáním nezákonného rozhodnutí ve věci samé. Závěrem žalobce uvedl, že je řidičem z povolání, a proto řidičský průkaz potřebuje nezbytně k výkonu svého zaměstnání.

Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a k věci uvedl, že s odvolací námitkou žalobce ohledně neakceptování jeho omluvy z ústního jednání ze dne 13. 7. 2015 správním orgánem I. stupně, kdy se žalobce pouze spletl v datu sepsání omluvy, se v napadeném rozhodnutí vypořádal tak, že dospěl

k závěru, že ačkoli ze strany žalobce mohlo skutečně dojít k chybnému uvedení data v sepsané omluvě, správní orgán I. stupně nepochybil, když přestupek dne 13. 7. 2015 projednal bez přítomnosti žalobce, neboť ten byl k ústnímu jednání řádně předvolán a důležitý důvod, který by mu objektivně zabránil se k jednání dostavit, nenastal. Žalobce sice správnímu orgánu I. stupně zaslal omluvu z jednání, kdy jako důvod, který mu brání zúčastnit se jednání, uvedl zdravotní stav v souvislosti s pádem z lešení dne 8. 7. 2015 (1 m) na studnu, kdy utrpěl pohmoždění, přičemž mu byl lékařem pouze doporučen, nikoli nařízen, klidový režim. Nicméně bylo zjištěno, že žalobce po události, tj. ve dnech 9. 7. 2015 až 12. 7. 2015, vykonával svou pracovní činnost řidiče z povolení, což bylo doloženo sdělením Policie ČR ze dne 13. 7. 2015 a k němu přiloženými pracovními výkazy zaměstnavatele žalobce, navíc žalobce dne 13. 7. 2015 čerpal dovolenou.

K námitce žalobce ohledně porušení práva obviněného na obhajobu z důvodu neakceptace zmíněných lékařských zpráv žalovaný uvedl, že se s ní vypořádal tak, že správní orgán se musí zabývat tím, zda omluvu či její důvody uzná, nebo ne. Hodnocení je vždy individuální. Pokud je zjištěno, že zdravotní stav objektivně nebránil obviněnému v účasti na jednání před správním orgánem, lze projednat přestupek v jeho nepřítomnosti. Správní orgány dospěly k závěru, že utrpěné pohmoždění nebylo významné, když žalobci nebránilo vykonávat hned druhý den a rovněž ve dnech následujících práci řidiče z povolení. Není tak pochyb o tom, že se mohl žalobce dostavit do sídla správního orgánu I. stupně. V této souvislosti žalovaný na podporu svých závěrů upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012 - 32.

K námitkám žalobce, že pro posouzení jeho omluvy z jednání ze dne 13. 7. 2015, ve které výslovně uvedl, že trvá na své osobní účasti při jednání, nebylo rozhodné, zda byl v zaměstnání ve dnech 17. 6. 2015, 19. 6. 2015, 24. 6. 2015 a 10. 7. 2015, a to ani pokud čerpal dovolenou od 18. 6. 2015 do 13. 7. 2015, žalovaný uvedl, že pro hodnocení omluvy z termínu 13. 7. 2015 to jistě rozhodné není, ale pokud se omlouval opakovaně z ústního jednání ze zdravotních důvodů, měl správní orgán I. stupně právo okomentovat v rámci shrnutí průběhu řízení a hodnocení obdržených omluv i omluvu žalobce z ústního jednání nařízeného na 18. 6. 2015. Ze sdělení Policie ČR žalovaný zjistil, že žalobce čerpal dovolenou ve dnech 18. 6. 2015 a 13. 7. 2015, na které bylo nařízeno ústní jednání.

Dále žalovaný uvedl, že s tvrzením žalobce ohledně toho, že se přestupku dopustila jiná osoba, než on, se náležitě vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí, přičemž na svém závěru o nepravdivosti a účelovosti žalobcových tvrzení trvá. Žalobce se přestupku dopustil při výkonu svého povolání s vozidlem svého zaměstnavatele, nikoli se svým osobním vozem, s nímž by mohl volně nakládat. Ze záznamů Policie ČR o provozu předmětného nákladního vozidla značky MAN s reg. zn. „X“ bylo zjištěno, že dne 25. 3. 2015 v čase od 6.20 do 15.00 hod. řídil vozidlo žalobce. Žalobce navíc tvrzení o jiné osobě, jež měla spáchat předmětný přestupek, uvedl, až v doplnění odvolání proti rozhodnutí správnímu orgánu I. stupně ze dne 28. 7. 2015. Tuto osobu označil jako F. P., bytem „X“. Žalovaným bylo zjištěno, že dům uvedeného čísla popisného v uvedené ulici v „X“ neexistuje. Tvrzení žalobce, že v rozhodné době řídil vozidlo pan P., bylo proto, ale i s ohledem na žalobcův postup v řízení a zajištěné doklady od zaměstnavatele, vyhodnoceno jako nepravdivé a účelové. Žalobce měl možnost takto reagovat již na vznesené obvinění a na předvolání k ústnímu jednání, avšak žalobce své tvrzení o tom, že přestupek spáchala jiná osoba, uplatnil až v odvolacím řízení, což považuje žalovaný za účelovou strategii, vedenou snahou zbavit se především dopadu sankce zákazu řízení motorových vozidel.

K poslední žalobcem namítané skutečnosti ohledně toho, že při rozhodování správních orgánů nelze vycházet pouze z úředních záznamů, ale je též třeba vyslechnout dané osoby, žalovaný uvedl, že nevycházel pouze z úředních záznamů, výsledky osob nebyly potřebné z důvodu, že v průběhu řízení nevznikly žádné nejasnosti či rozpory, výslech žalobce nebyl třeba a žalobce svého práva vyjádřit se k věci nevyužil. Závěr o tom, že se přestupku dopustil žalobce, nebyl učiněn pouze na základě videozáznamu, ale na základě správním orgánem I. stupně opatřených relevantních podkladů a jejich hodnocení. Námitky žalobce k videozáznamu jsou irelevantní, neboť ty mohl uplatnit v řízení o přestupku, pokud by využil poskytnuté možnosti účastnit se ústního jednání.

O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce i žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy s takovým projednáním věci svůj nesouhlas, a proto se má za to, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučeni.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Předně se soud zabýval námitkou žalobce ohledně neakceptace jím zaslané omluvy z ústního jednání správního orgánu I. stupně konaného před tímto správním orgánem dne 13. 7. 2015 z důvodu toho, že na omluvě bylo uvedeno datum dřívější, a to o šest dní, než byla vydána lékařská zpráva ze dne 8. 7. 2015 a 9. 7. 2015 pro úraz, který se žalobci měl stát dne 8. 7. 2015. Soud k tomuto uvádí, že žalovaný se správně vypořádal s touto námitkou žalobce již v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí v tom směru, že špatné označení data na omluvě z jednání nebylo příčinou neakceptování této omluvy, když důvodem této neakceptace bylo to, že žalobce neprokázal, že by mu vznikl objektivní důležitý důvod, pro který se k nařízenému ústnímu jednání nemohl nedostavit, jak předpokládá ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., zákon o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Žalobce sice důležitý důvod ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích spatřoval v tom, že si dne 8. 7. 2015 přivodil úraz pádem z výšky 1 m na betonovou studnu, čímž si přivodil pohmožděniny, a byl mu ošetřujícím lékařem doporučen klidový režim po dobu minimálně deseti dnů, nicméně z docházky žalobce do zaměstnání založené ve správním spise bez jakýchkoliv pochybností vyplývá, že žalobce byl dne 9. 7. 2015 a 10. 7. 2015, tedy bezprostředně po úraze, kdy mu byl doporučen klidový režim, v zaměstnání a dne 13. 7. 2015, na nějž bylo nařízeno ústní jednání před správním orgánem I. stupně, čerpal řádnou dovolenou. Z uvedeného má soud závěr žalovaného ohledně neexistence důležitého důvodu, který by žalobci bránil dostavit se k projednání přestupku ve

smyslu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, za prokázaný, když soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že důvod uváděný žalobcem nebyl důležitým objektivním důvodem, proč se k ústnímu jednání nemohl dostavit a proč by bylo zapotřebí nařizovat nový termín ústního jednání, když mu tento důvod nebránil ani v tom, aby bezprostředně po úraze nastoupil řádně do zaměstnání a vykonával je, a to po dobu hned 2 po sobě následujících dnů.

Žalobce se mýlí v tom, že pro předmětný případ by nemělo být pro žalovanou stranu rozhodné, že ve dnech 17. 6. 2015, 19. 6. 2015, 24. 6. 2015, 9. 7. 2015 a 10. 7. 2015 byl v zaměstnání a že dne 18. 6. 2015 a 13. 7. 2015 čerpal řádnou dovolenou, když tyto skutečnosti měly relevanci pro vyhodnocení toho, zda žalobce se jen účelově omlouvá z nařízeného ústního jednání před správním orgánem I. stupně či nikoliv. V předmětné věci totiž nelze přehlédnout fakt, že správní orgán nařizoval ústní jednání za účelem projednání přestupku se žalobcem již na termín 18. 6. 2015, z něhož se žalobce rovněž písemně omluvil ze zdravotních důvodů bez bližší specifikace v příložené lékařské zprávě ze dne 16. 6. 2015 MUDr. M., tedy ze shodných důvodů jako při termínu, který posléze stanovil správní orgán I. stupně na den 13. 7. 2015, z něhož se žalobce rovněž omluvil s poukazem na úraz ze dne 8. 7. 2015, k němuž doložil lékařské zprávy MUDr. M. ze dne 8. 7. 2015 a ze dne 9. 7. 2015. Z žalobcovy docházky do zaměstnání a termínů čerpání dovolené v porovnání s nařízenými termíny pro uskutečnění ústního jednání před správním orgánem I. stupně totiž vyplývá, že žalobci jeho údajné zdravotní obtíže nikterak nebránily ve výkonu zaměstnání v daná dvě období, a proto nebylo možné ze strany žalované opodstatněně usuzovat na to, že by žalobcovy zdravotní obtíže mu bránily v dostavení se k ústnímu jednání před správní orgán I. stupně za účelem projednání jeho přestupkového jednání dne 18. 6. 2015 a zejména pak dne 13. 7. 2015, kdy nebyl ani v pracovní neschopnosti a ani neměl pracovní povinnosti, jelikož čerpal řádnou dovolenou. S ohledem na právě uvedené skutečnosti má soud za to, že žalobce nebyl v předmětném přestupkovém řízení jakkoliv krácen na svých procesních právech ve smyslu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, v situaci, kdy se žalobce, ač řádně předvolán k ústnímu jednání na den 13. 7. 2015 k tomuto jednání sice s náležitou omluvou nedostavil, ovšem bez důležitého důvodu, a jednání tak proběhlo v jeho nepřítomnosti. Tímto postupem správního orgánu I. stupně nedošlo k porušení zákona, podmínky pro projednání přestupku při ústním jednání v nepřítomnosti žalobce v intencích ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích byly dány.

Pokud žalobce namítal, že žalovaný neprovedl jím navržený důkaz výpovědi svědka F. P., tak k tomu soud uvádí, že žalovaný se ve svém rozhodnutí řádně vypořádal s tím, proč návrhu na provedení dokazování v tomto směru nevyhověl. Soud se přitom zcela ztotožnil se závěry žalovaného ohledně toho, že v daném případě proti žalobci svědčila uceleně celá řada důkazů, na základě nichž bylo možno učinit bezpečný závěr o vině žalobce za předmětné přestupkové jednání, jak soud rozvede ještě níže. V daném případě žalovaný nikterak nepochybil, pokud uzavřel, že nebylo již třeba provádět důkaz navrženou výpovědí svědka F. P. vzhledem k dosud obstaraným důkazním prostředkům správním orgánem I. stupně – především videozáznam zachycující nedovolené předjíždění nákladním vozidlem a kopie knihy jízd dotyčného nákladního vozidla z inkriminovaného data a času, kdy k přestupkovému jednání mělo dojít, z níž prokazatelně vyplynulo, že v daný čas nákladní vozidlo řídil právě a jen žalobce na trase Zahrady – Varnsdorf a zpět a na trase Zahrady – Praha a zpět, který jednotlivé záznamy jízd vlastnoručně podepsal. V projednávané věci přitom nešlo přehlédnout fakt, že žalobce navíc své tvrzení o tom, že přestupek způsobila jiná

osoba, prvně nelogicky uplatnil až s mnohaměsíčním zpožděním v rámci odvolacího řízení, což nelze hodnotit jinak než jen jako tendenční a účelové jednání činěné ve snaze vyvinut se z daného přestupkového jednání, jímž ho uznal vinným správní orgán I. stupně. Toto tvrzení žalobce o existenci jiné osoby, jež měla spáchat daný přestupek, stojí navíc zcela osamoceno v porovnání s řadou důkazů svědčících pro to, že přestupek spáchal právě a jen žalobce. Žalovaný tak nepochybil, když žalobcem navržený důkaz svědeckou výpovědí F. P. v rámci odvolacího řízení neprovedl, nebyl-li potřebný ke zjištění stavu věci.

Je sice pravdou, že podle ust. § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, musí účastníci řízení označovat důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán jimi však není vázán a musí s ohledem na okolnosti daného případu vždy zvážit, jaké důkazy jsou skutečně potřeba ke zjištění stavu věci. Pokud by někdo navrhoval např. provedení desítek svědeckých výpovědí svých příbuzných a dobrých známých, nemusel by správní orgán provést výpověď ani jednoho z nich, pokud by neočekával jejich větší přínos pro posouzení věci, a mohl by daný případ objasnit na základě jiných a objektivnějších důkazů. (srov. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 3. vydání. Praha : C. H. Beck, 2011).

K žalobcem namítané skutečnosti, že nelze při hodnocení důkazů vycházet pouze z úředních záznamů bez výsledku příslušných osob soud uvádí, že s tímto dílčím právním závěrem žalobce lze obecně souhlasit, nicméně pro daný případ je podstatné to, že žalovaná strana takto nepostupovala, ačkoliv žalobce se snažil navodit opak. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by se k věci vyjadřovaly osoby, kdy jejich vyjádření by bylo zachyceno toliko na úřední záznam, aniž by byly svědecky vyslechnuty, a zároveň by se o toto jejich vyjádření opíralo odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žádná taková skutečnost z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nevyplývá. Obě rozhodnutí vycházejí primárně z videozáznamu zachycujícího nedovolené předjíždění nákladním vozem, kdy na tento vidozáznam navazující celou řadu listinných důkazů v podobě kopie knihy jízd dotyčného nákladního vozidla z inkriminovaného data a času, kdy k přestupkovému jednání mělo dojít, dále v podobě kopie záznamu o provozu dotyčného nákladního vozidla rovněž z inkriminovaného data a času, kdy k přestupkovému jednání mělo dojít, a v podobě kopie záznamu cestovního příkazu ze dne 25. 3. 2015. Předmětný případ byl právě specifický tím, že závěr správních orgánů obou stupňů o přestupkovém jednání žalobce nebyl vystavěn na výpovědích třetích osob, nýbrž na jiných důkazních prostředcích – videozáznamu a listinných důkazech ohledně provozu dotyčného nákladního vozidla.

K videozáznamu ze dne 25. 3. 2015, jenž byl umístěn volně na webových stránkách portálu www.youtube.com, soud uvádí, že je na něm zachycen nákladní vůz tov. zn. MAN, r. z. „X“, jak předjíždí jiné vozidlo v místě, kde je to zakázáno obecnou a místní úpravou provozu na pozemních komunikacích. V rámci úřední činnosti pak bylo Policií ČR zjištěno, že vlastníkem a provozovatelem předmětného vozidla je společnost PHARMING, a. s., kdy tato společnost provozuje jen toto jediné nákladní vozidlo. V rámci další úřední činnosti pak byly Policií ČR zajištěny již výše předestřené listinné důkazy v podobě kopie knihy jízd dotyčného nákladního vozidla z inkriminovaného data a času, kdy k přestupkovému jednání mělo dojít, dále v podobě kopie záznamu o provozu dotyčného nákladního vozidla rovněž z inkriminovaného data a času, kdy k přestupkovému jednání mělo dojít, a v podobě kopie záznamu cestovního příkazu ze dne 25. 3. 2015. Z těchto listinných důkazů vztahujících se ke

dni 25. 3. 2015 jednoznačně vyplývá, že nákladní vozidlo v inkriminovaný den a čas spáchání předmětného přestupku řídil právě žalobce, a to v době od 6.20 do 15.00 na trase Zahrady – Varnsdorf a zpět a na trase Zahrady – Praha a zpět, což zcela odpovídá i místu spáchání přestupku. Z těchto jednotlivých důkazů nelze osamoceně usuzovat na vinu žalobce, nicméně žalobce by měl vzít v potaz fakt, že správní orgány mají povinnost hodnotit důkazy jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti, což z jejich strany učiněno bylo. V předmětné věci je nepochybné, že správní orgány obou stupňů učinily závěr o vině žalobce právě po zhodnocení uceleného řetězce důkazů v jejich vzájemné souvislosti, přičemž soud považuje jimi provedené hodnocení za správné a jimi provedené důkazy za dostatečné ke zjištění stavu věci s tím, že další dokazování např. výsledky osob považuje za nadbytečné.

Žalovaný i správní orgán I. stupně ve svých rozhodnutích náležitě popsaly úvahy, kterými se řídily při hodnocení podkladů, jakou jim přikládaly váhu z hlediska jejich důvěryhodnosti, proč vycházely právě z určitých podkladů a z jiných nikoli, a proto jim nelze v tomto směru nic vytknout.

Co se týká námitky žalobce ohledně možné manipulace s videozáznamem, k tomu soud uvádí, že tento videozáznam nenese žádné známky jakékoli manipulace, navíc pro takovou činnost nebyl zjištěn žádný relevantní důvod, když, jak správně dovodil žalovaný již ve svém rozhodnutí, k tomu neměl autor videa žádný důvod, neboť jeho vozidlo nebylo při předjíždění nákladním vozidlem, jenž řídil žalobce, nijak poškozeno ani omezeno.

Na základě všech výše uvedených závěrů tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, neboť neshledal, že by závěry žalovaného neměly oporu v provedeném dokazování nebo že by žalovaný věc nesprávně právně posoudil. Proto soud žalobu ve výroku rozsudku ad I. dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému, který sice měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 29. září 2017

Za správnost vyhotovení:
I. T.

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce